

Szülőföldről

(Antológia)

Hegye van a fűnek-fának
A fűnek a hajszálnak....
Sorolhatnám, nyakra-főre,
De nem jutnék estig a végére.

Falu, város hegyes névvel
Került elő sok-sok évvel.
A miénk lett: Nagybánhegyes,
Nekünk szinte tökéletes!

Lakja, szlovák, lakja magyar,
Törekedve egyet akar:
Legyen falunk szép és vidám,
Békességes ugye komám?

Mert bemutatom nektek falunk arculatját:
Házait, főterét és minden egyes utcát.
Emeletes ház kevés van, de takaros az számos,
Sok szép, öreg tölgyfák alatt-hűsen tartott álmok!

Amúgy fekvése: egyenes és lapos,
Dolgos-szorgos népe nyáron porba tapos,
Ám ha eső esik, sár van - marasztaló-
Régen volt csak ilyen: most műút van s ez a jó!

Ha Kaszaper felől jössz, meglátod fürdőkert,
Falunk büszkeségét, feltörő termálvizünket!
Meggyógyulni ide, mindenfelől sokan járnak:
Télen ha hideg van, vagy melege a nyárnak!

Ha Magyar felől jössz, meglátod a szobrot.
Ott állnak körötte csinos nyírfa bokrok:
Hőseink példája, falunk büszkesége,
Elsők közt állíttá azt Nagybánhegyes népe!

Paprikát termelnek van már negyven éve,
Ebből él még ma is falunk dolgos népe!
- Elmondom most nektek, mert bátran el is merem:
Kezük között, hosszú évek óta: arany terem!

Tudom, hogy
nemcsak megszülettem,
De beleszülettem az Alföldi tájba!
Ez nem csupán egy hely, anyám melegágya,
De őseim bölcsője-e puszta rónasága...
Kevert nyelvű, dolgos népem: otthona, hazája!

Ha dolgom elvisz s vágyam, más, idegen tájra,
Pár nap után visszavágyom, elődeim, ősi otthonába!
Más lett már az Idő s tudom- más lettem már én is:
Mégis visszahúz ez a táj, hol nyelvemet megértik,
S tudom legzamatosabb gyümölcs is itt érik!

Megfáradt szívemen, lopva villan át- e föld szeretete.
Ismerős itt minden: Illatok, társak, barátok szíve-melege!
Itt tanultam meg, hogy hogyan kell járni, tanulni, becsülni, szeretni,
Tudom ezt már tőlem nem veheti el senki sem,
Azt is tudom, hogy legjobb kenyérnek való is itt terem!

Elégedett vagyok, céloommal-hitemmel....
Hiszem, hogy ennyi csak: mit kívánhat magának az ember!

S most azzal ér véget versem, mivel kezdtem:
Szülőföldem szeretete, dolgos népem nagy ereje,
Lelkünk harcos tenni akarása az, mi kezemet vezette,
Ennek a tájnak a szépsége indított írásra,
Örülök, hogy beleszülettem a nagy Alföldi tájba!

Nagybánhegyes, 2012.11.11.

Dohányosné Gulyás Zsuzsanna